

[Edvard Sørensen.]

ved Fremsættelsen en raa Skitse, som blev forelagt paa det Tidspunkt alene af den Grund, at et lignende Beløb som det, der regnes med, at Skatten vil give i Aar, var medtaget paa Finanslovsforlaget; det var Forudsætningen, at alle Enkeltheder og vel ogsaa Principper først skulde drøftes hen paa Vinteren, naar den finansielle Situation var mere afklaret, end den er i Øjeblikket. Jeg er enig med Finansministeren i disse Synspunkter, og det vilde derfor være ret nytteløst at optage en Drøftelse af alle Enkeltheder paa nuværende Tidspunkt. Det vil være rimeligt at udsætte dette, til alle Oplysninger om indhentede Erfaringer med Hensyn til Lovens Virkning i det løbende Aar kan forelægges Udvalget.

Det er vel heller ikke udelukket, at et saa stort Beløb som i Fjor ikke bliver nødvendigt for det kommende Aar, og jeg gaar ud fra, at Skattelettelse er en af de Ting, Regeringen vil sætte meget ind paa at faa gennemført, da de nuværende Skattebyrder for Erhvervslivet og Befolkningen i det hele taget er meget trykkende. En Lettelse vilde blive hilst med stor Tilfredshed, og da de øvrige Skattelove er vedtaget uændret, er det vel inden for Mulighedernes Grænse at tænke sig, at der kan ske en Lettelse i Skatten i Henhold til denne Lov.

Selv om vi ikke paa nuværende Tidspunkt med nogen større Nytte kan drøfte Enkeltheder, vil jeg dog gerne gøre et Par Bemærkninger.

I § 2, Stk. 1, om Merindkomstskatten er der brugt Sammenligningsaarene 1936—37, 1937—38 og 1938—39, hvilket vil sige Indtægter i Kalenderaarene 1935, 1936 og 1937. Da det er rimeligt, for at ikke Beskatningen skal virke uretfærdigt, at Sammenligningsaarene er saa nær sammenfaldende som muligt, vilde det være naturligt, at Sammenligningsaarene, som det skete i Ændringsforslaget i Fjor, rykkes et Aar frem, saaledes at det for nærværende Forslag bliver Aarene 1937—38, 1938—39 og 1939—40, altsaa Indtægten i Kalenderaarene 1936, 1937 og 1938. Jeg vil gerne spørge, om Finansministeren ikke deler denne Opfattelse. I Fjor fik vi Skalaerne for Indkomst- og Formueskat, saavel den ordinære som de ekstraordinære Statsskatter, samlet i een Skala, hvilket i alt Fald for Skatteyderne havde den Fordel, at de fik Mulighed for selv at efterregne, om Skattebeløbet var rigtigt beregnet.

I den Drøftelse, vi havde om dette, var ogsaa Spørgsmaalet om at indregne den

fælleskommunale Indkomst- og Formueskat i de samlede Procentsatser fremme. Det lykkedes ikke i Fjor at opnaa en Løsning af dette Spørgsmaal, og jeg vil derfor gerne rejse det igen i Haab om, at vi kan naa til en Løsning af det i Aar. Selv om man kan strides om, hvorvidt den fælleskommunale Skat med det Fordelingsgrundlag, vi har, er en kommunal Skat, en Statsskat eller noget af begge Dele, vilde det være en afgjort Fordel for Skatteyderne til Kontrolering af Skattens rigtige Beregning, hvis alt det, der skal indbetales til Statskassen, selv om noget af det igen udbetales til Kommunerne, var indregnet i den samme Procentsats, saaledes at der kun var to Former for Indkomst- og Formueskat, nemlig den egne kommunale og Statsskatten.

Idet vi i øvrigt forbeholder os vor Stilling til alle Enkeltheder i Lovforslaget, skal jeg tilsige mit Partis Støtte til en saglig Forhandling.

Korsgaard: Jeg kan ikke helt dele den Optimisme, som det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (Edvard Sørensen), gav Udtryk for: at der ikke skulde være Brug for de Penge, som dette Forslag giver Mulighed for at faa. Deraf behøver jo ikke at følge, at det er rigtigt at tage saa mange. Den højtærede Finansminister har ved forskellige Lejligheder givet Udtryk for, at den direkte Skat har naaet en Højde, som han i hvert Fald ganske overordentlig nødig gaar ud over. Med denne Udtalelse in mente kunde det maaske være rimeligt at spørge, om man ikke i hvert Fald paa visse Punkter er kommet for vidt. Det kan der imidlertid formentlig blive Lejlighed til at tale om i det Udvalg, der vil blive nedsat, og jeg skal ikke komme synderligt ind derpaa her.

Jeg vil dog gerne gøre en enkelt Bemærkning om et Punkt, hvor jeg synes, Skatten kan komme til at virke alt for urimeligt. Jeg tænker paa Merindkomstskatten. Allerede da Loven var for sidst, gjorde vi fra konservativ Side os til Talsmænd for, at Skatten i alt kun maatte andrage et vist Beløb af den paagældende Skatteydere Indtægt, naturligvis uden Fra drag af Skatten. Det var en Tanke, som der efter min Mening var god Ræson i — det er ikke saa underligt; naar man selv har fremsat en Tanke, synes man i Almindelighed, at den er nogenlunde forstandig —, men den højtærede Finansminister vilde ikke gaa ind paa den. Jeg haaber, at der nu bliver Mulighed for at tale sig til Rette om